

Lovforslagets Tekst med det dertil stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Berntsen: I Overensstemmelse med de Udtalelser, jeg tillod mig at fremsætte ved denne Sags første Behandling, har jeg stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa at forandre det sidste Punktum i Lovforslaget. Det sidste Punktum indeholder nemlig en Bestemmelse om, at de private Baner, som i Fremtiden ved Anlæg skulle betale til de kongelige Kommissarier, ikke mere skulle betale Penge til disse, men Pengene skulle gaa ind i Statskassen. Det finder jeg urimeligt nu, da Statskassen overtager alle Udbetalinger til de kongelige Kommissariater. Jeg mener, at man forfordeler herved de forskellige Egne. En Egn, hvorigennem der anlægges en Statsbane, er fri og bliver fri efter dette Lovforslag for at yde noget Bidrag til de kongelige Kommissarier, men vil man gennem en Egn anlægge en Privatbane, skal denne Egn's Befolkning foruden de store Ofre, den bringer for overhovedet at faa en Privatbane, ogsaa yde Bidrag til de kongelige Kommissarier, og ikke til disse direkte, men Lovforslaget forlanger, at disse Penge skulle gaa ind i Statskassen. Jeg synes ærlig talt, at Statskassen ikke kan være bekendt at stille en saadan Fordring til de Egne, som anlægge Privatbaner, da disse Egne jo i Forvejen maa afholde store Udgifter, baade fra Kommune og private, for overhovedet at faa en Privatbane anlagt. Hvad Mening er der da i, at man siger til de Egne, der uden Ofre faa en Statsbane: I skulle ikke yde noget til Kommissariaternes Lønning, men de Egne, der faa en Privatbane anlagt, skulle foruden de Ofre, dette medfører, betale et vist aarligt Bidrag til Hjælp til Kommissariaternes Lønning, men dette Bidrag skal ikke tilfalde Kommissarierne direkte, det skal gaa ind i Statskassen. Saaledes kan Statskassen efter min Mening ikke være bekendt at handle overfor de forskellige Egne, og derfor anbefaler jeg denne Ændring til Vedtagelse.

Jens Busk: Det ærede Medlem, som har stillet Ændringsforslaget, har Ret i, at han antydede ved Sagens første Behandling, at han ikke var tilfreds med Lovforslaget, som det nu lyder. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at det undrer mig noget, at det ærede Medlem ikke kom i Tanker om det i Fjor, thi da havde vi

akkurat det samme i den daværende sidste Paragraf i Lovforslaget. De tre første Paragraffer ere nu efter Behandlingen i Landstinget gaaede ud, men i den fjerde Paragraf, som vi have beholdt fra Forslaget i Fjor, indeholdtes den samme Bestemmelse, der nu omtales. Vi have i mange Aar kæmpet her i Folketinget for at faa en Ændring paa disse Kommissariatsforhold, og det var en haabløs Kamp, saa længe vi ikke havde Ministre, som vare enige med Flertallet i dette Ting om at faa noget gjort paa dette Omraade. Saa havde vi det Held at faa Ministre af en anden Retning, og det varede da heller ikke længe, inden der kom Forslag om en Ændring paa dette Omraade. Men det var ikke saa let at faa det, vi ønskede, gennemført, thi vi havde Landstinget, og dette Landsting vilde ogsaa tale med om en saadan Lov, og derfor var det vanskeligt at faa den gennemført. Det blev ved Sagens 1ste Behandling fremdraget, at vi havde vedtaget Lovforslaget i Fjor, hvorefter det gik op i Landstinget, men at det ikke kom videre i Fjor, og at Ministeren nu har forelagt for os det Lovforslag, som var vedtaget i Landstinget.

Jeg vil fraraade, at vi gaa ind paa det ærede Medlems Ændringsforslag, thi det vil føre til, at dette Lovforslag skal op i Landstinget igen, og vi have da ikke Sikkerhed for, at vi saa ikke komme i den samme Situation, som vi vare i i Fjor, at vi ikke se det mere, og det vilde dog være meget uheldigt. Jeg er overbevist om, at den ærede Ændringsforslagsstiller er enig med mig om, at der er naaet et saa væsentligt Fremskridt ved det Forslag, vi have nu, at det vilde være meget uheldigt for os, som staa paa det Standpunkt — og jeg tror, det ærede Medlem og jeg her stemme fuldt overens — at ønske en anden Ordning end den nuværende af disse Kommissariatsforhold, hvis det resulterede i, at vi maaske slet ikke fik Loven. Nu kan det ærede Medlem sige: Det er et saa billigt og rimeligt Krav, at vi dog bør prøve, om vi ikke kunne faa det gennemført. Forholdet er dog, at Halvdelen af disse Udgifter betaler Staten selv. Da Staten betaler Halvdelen af samtlige Anlægsudgifter ved alle disse ny Baner ifølge Loven af 1894, betaler den ogsaa Halvdelen af det, som svares til Kommissarierne. Men det kunne vi forandre ved et Pennestrøg paa Finansloven. Vi behøvede ikke at udsætte denne Lov for mulig at strande for at naa det, som det ærede Medlem stiller Ændringsforslag om, hvis